

Főtisztelendő helynök, plébános atya, diakónus testvérem, kedves testvérek, évről évre halljuk ezt az evangéliumi szakaszt az emberről, aki sziklára vagy homokra építi a házát.

Mindig megérint ez a példabeszéd új és új tanítási része emelkedik ki, amikor halljuk, ugyanakkor azt gondolom, hogy a meggyőződés mindig ott van bennünk, hogy teljesen világos, hogy életemet, családom életét, a közösség életét, egyházmegyét, népet, nemzetet csak sziklára szabad építeni. Tehát nincs senki közülünk, aki azt mondaná én homokra akarom építeni az életemet. Én homokra akarom építeni a családom életét. Homokra akarom építeni népet, nemzetet. Ez világos, hogy ez rossz döntés.

És mégis szembesülnünk kell ezzel a példabeszéddel, illetve a példabeszéd tanításával. Miért? Mert bár tudjuk, hogy biztos pontot akarunk az életünkben, bár minden törekvésünk arra irányul, hogy boldogok legyünk, hogy békében, egységben éljünk, mégis látjuk, hogy tudunk rossz döntéseket hozni. Pedig jónak, igaznak tűnt, csábító volt. Vagyis nem az a kérdés, hogy sziklára akarunk-e építeni vagy homokra, hanem az a nagy kérdés, hogy mi a szikla. És ebben tudunk csalatkozni, ebben kell nekünk tisztán látni, ebben kell nekünk világos döntéseket hozni.

Mi a szikla? Illetve számunkra az a kérdés, ki a szikla, kire akarunk építeni. Szent István királyunk példája, döntései, törvényei, küzdelmei is előttünk állnak és megerősítik számunkra a keresztségben kapott meggyőződésünket, számunkra a szikla Jézus Krisztus, az Isten fia a Megváltó. Nincs más. Ezt nem lehet alkuba bocsátani, nem lehet kicsit, nem lehet kevéssé, nem lehet részben, nem lehet időnként, hanem Krisztus az életem középpontja. Krisztus a szikla, akire építeni akarom az életemet. A megváltó, Ő az Üdvözítő és Ő tud boldogságot felkínálni mindannyiunk számára. Mennyire rászorulunk arra, hogy meg váltson bennünket korlátainktól, gyengeségeinktől, bűneinktől, múltunktól, tévelygéseinktől és Ő ezt megteszi. Ebben az esztendőben a megváltás jubileumi évében különös módon is figyelünk arra, hogy Jézus Krisztusra úgy tekintsünk, mint az emberiség megváltójára. S nem csak általában az emberiség megváltója, hanem az én személyes megváltóm is. S ez pedig azt is jelenti, nem csak egyszerűen megvált a rossztól, a bűntől, hanem új élettel ajándékoz meg. Ez az üdvösség. Az új élet az istenes élet, az új élet az Istenhez való tartozás, az új élet, a méltó élet, az új élet, az örök életnek az igenlése és az új élet, hogy már most boldogan tudunk élni. Jézus tanítása szerint, a boldogságmondások tanítása szerint. Boldogok a lélekben szegények, boldogok, akik üldözést

szenvednek, boldogok, akik várják az Isten országát. Így akarunk élni.

Számunkra Krisztus az örök életnek a reménye. Ebben nem kételkedünk.

Sosem. Akkor sem akarok, amikor talán gyenge vagyok. Gyengeségeimben is hozzá kiáltok, benne akarok megerősödni.

Jézus Krisztus üdvössége, megváltói műve, tanítása segít bennünk kialakítani az új embert, azt az új embert, amiről itt a szent leckében hallottunk. Öltsetek magatokra az új embert, azt az embert, aki Krisztus képére formálódik. Öltsetek magatokra azt az új embert, aki szent Istenhez hasonlóan. Ilyen mondatokat hallunk Az ember Istenhez hasonlóan szent.

Ez nem csak halálom után a színről színre való látásban igaz, hanem igaz a mai napon. Igaz abban, hogy most itt vagyok a szentmisén. Igaz abban, hogy ide készültem, akartam jönni, igaz abban, hogy szent elhatározások születnek bennem. Igaz abban, hogy akarok ünnepelni, igaz abban, hogy a hétköznapi életemben ezt a szentséget akarom megélni és nem akarom alkuba bocsátani, nem akarok bizonytalan helyzetet kialakítani. Sőt küzdeni akarok érte. Nem másként tekinteni magamra, mint új emberre. Az új ember bennem kialakult a keresztségben, a szentségek éltetik, az egyház tanítása segít ebben. Ez igaz arra is, hogy így tekintek testvéreimre. Nem, mint korlátra, teherre, nem mint olyan valakikre, akikkel kényszerűen kell együtt élnem, hanem testvéreimre, akik szentek, akik a szent életre törekednek. Mennyire hálásnak kell lennünk testvérek, hogy népünk ezen meghatározó pillanatában, amikor valójában az volt a kérdés, hogy lesz-e népünknek élete, jövője, vagy eltűnik. Ugyanúgy, mint előttünk más népek, kultúrák, akár itt, ezen a helyen is.

A személyes döntés az volt, a népre, nemzetre vonatkozó döntés, hogy Krisztust választjuk, mégpedig a nyugati kereszténységben.

Ez számunkra az életet jelentette. Az örök életet elsődlegesen, de jelenti azt a kultúrát, jelenti azt a néphez, nemzethez való tartozást, jelenti a gondolkodásunkat, jelenti, hogyan ismerjük meg az Istent, hogyan ismerjük meg az embert, mert igenis az a világ, az a képi világ, ami beivódik a lelkünkbe, azok a szavak, amelyeket formálunk, amelyeket szüleinktől, elődeinktől hallottunk, azok a művészeti alkotások, amelyek kifejezik az ember méltóságát, ezek segítenek bennünket új emberré formálódni és ez nem versenypálya más népekkel, nemzetekkel, hanem ez a mi adottságunk, ez a mi ajándékunk. Így tudjuk megélni önmagunkat szentként.

Öltsétek magatokra az új embert. Magunkra öltöttük a szentségekben, de napról napra magunkra akarjuk öltetni. A gondolkodásunkban, a vágyainkban, a jövőről való elgondolásban, a reményünk éltetésében, ahogyan egymásról akarunk gondoskodni, ahogyan akarunk a jövőről gondoskodni, gondolkodni gyermekeinkről, az oktatási, a kulturális intézményeinkről, az időotthonokról, az egyetemi képzésről, egyáltalán a kultúráról. Ez mindannyiunknak az ajándéka, öröksége, de felelőssége. Ahogyan akkor, mintegy ezer évvel ezelőtt az élet melletti döntést jelentette Krisztus választása, úgy számunkra is most, ebben az embert próbáló időszakban, különösen ami előttünk áll, ezekben az ideológiai, társadalmi vitákban, mennyire szükséges az élet mellett dönteni?

Jézusra úgy is tekintünk, mint aki tanít bennünket, mint akinek a tanítása törvényt ad a lábaink elé, hogy azon járjunk. Milyen jó volt hallgatni az ószövetségi olvasmányt, amikor azt mondja a próféta: Én a bölcsességre tanítalak. Az egyenes útra tanítalak, hogy a lábad ne térjen le róla se jobbra, se balra, mert ez az életnek az ösvénye. Ez az élet útja. Ezt erősíti meg a Szentlecke, amikor azt mondja: Az igazság Krisztusban van. Mi így akarunk élni. Micsoda öröm ez számunkra és micsoda erőforrás ez. Mennyire hálásak vagyunk elődeinkért, hitben való döntéseikért, népért, nemzetért vállalt szolgálatukért, áldozatukért. Gondolhatunk a szentekre, gondolhatunk az ország vezetőire, akik előttünk a tudomány képviselői voltak, akik szolgálták a népünket, nemzetünket tanárokként, azokra a dolgozókra, munkásokra, akik mindig a jövőt akarták építeni az új felfedezések alkalmazásával. Krisztusban történt ez. Mert egyetlen egy új dolog, egy új felfedezés sem, amire az emberiség eljut, nem történik meg a Szentlélek műve nélkül. A Szentlélek működik bennünk, hálát adunk ezért.

Sokszor fölteszik azt a kérdést, hogy Szent István királynak a döntése valójában mi is volt? Okos politikai döntés reálpolitikus volt. Ebben látta valahogyan biztosítottak valamennyi időre a népnek a nyugalomát, hiszen már más népek is erősödtek. Egyértelmű az ő művéből, a népünk emlékezetéből, hogy az ő döntése személyes elköteleződés Jézus Krisztus mellett. S mert benne fedezte fel az életet, ezért ezt akarta népének is adni, a törvényeiben is. Azokban a törvényekben, amelyek a mindennapi életet szabályozták. S mennyire szükségünk volt, van ezekre a mindennapi életet szabályozó törvényekre, mert az ember az élet minden pillanatában a leg súlyosabb döntésekben akkor tud jól dönteni, hogyha olyan közeg veszi körül, ahol az ő lépései nem inognak meg, a szíve nem gyengül el, a vágyai nem lesznek bizonytalanok, hanem Krisztus

mellett tud dönteni.

A mai napon itt, ebben a plébánia közösségben különös módon is kapcsolódhatunk Szent László királyunkhoz az ereklje átvétele kapcsán is és annak kapcsán is, hogy itt került elhelyezésre és számunkra ez erőforrást jelent, figyelmeztet, bátorít, hogy úgy tekintünk Szent László királyunkra, mint aki István királyunknak a döntéseit megerősítette, erőssé tette. Miért tudjuk jól Szent István királyunk halálát követően felerősödtek a hatalmi harcok, sok évtizedet fölemésztett ez, és ismét kérdés volt, hogy az istváni alap erősnek bizonyul-e? Szent László ezt erősítette meg a maga törvényeiben, szigorú döntéseiben, törvényeiben, de ez segített kialakítani egy olyan gondolkodásmódot, ami a krisztusi döntésből fakad.

Sokszor értetlenül állunk, Szent László döntésével kapcsolatban, miért volt olyan fontos neki a temetőkről rendelkezni?

Azért, mert egyértelművé kellett tenni a hitvallásunknak az alapját: *hiszem a test föltámadását*. A föltámadás hitét akarta megerősíteni abban, hogy az elhunytakról hogyan gondoskodunk. Keresztény körben ez is erősítette azt a nagyon régi hagyományt, hogy a templom köré temetkeztünk. Mert hiszem a föltámadást, hiszem az örök életet, mert innen van az erőforrásom és még számtalan példát lehetne hozni, ami hozzá kapcsolódik és a hitünk megerősödését eredményezte.

A mai napon évfordulót is ünneplünk. Szent László király volt az, aki miután megerősítette a keresztény hitet a törvényeiben, népünkben, nagyon világosan látta, hogy ennek a népnek, amely nagyon erős, nagyon értékes hagyományokkal rendelkezik, és nagyon erős az összetartozásnak az élménye. Szükség van olyan példákra, amely a népből születnek. S ezért szorgalmazta Szent István királyunk szentté avatását, illetve az akkori eljárásnak megfelelően maga végezte, és ugyanígy Szent Imre hercegnek a szentté avatását is, mert példát akart adni, és milyen jó, hogy főegyházmegyénkben, Veszprém városához köthető Szent István királyunk és Szent Imre herceg is. Ezt is neki köszönhetjük.

Példát akart adni a hitben, saját népből való példát. És akkor talán megengedhető, ha ismét utalok most a két hét múlva előttünk álló ünnepségre, Bódi Mária Magdolna személyére. Népből, nemzetből közülünk választ ki az Isten példát, hogy kövessük a tisztaságban, a vértanúságban, az apostolkodásban, az elköteleződésben. Micsoda erőforrás ez! Ezért hadd

bátorítsak mindenkit az ünnepségen való részvételre. Nem azért, mintha kevesen jelentkeztek volna eddig, nagyon sokan hál' Istennek, de mindenkinek azt gondolom, hogy ezen a napon ott a helye. Hát hol lenne máshol, amikor ilyen nagy ajándékot kapunk? De ez illeszkedik népünk, nemzetünk történelmébe, ebbe a folyamatba, amit most Szent István királyunkkal megkezdődően ünneplünk.

A mai kor megkívánja tőlünk, hogy új emberként éljünk, hogy az életünk törvényei a keresztségből forrásoznak, és megkívánja azt is, ami talán távol áll tőlünk, vagy nem annyira népszerű, de tanulhatunk Szent István királyunktól, elődeinktől, Szent Lászlótól. Bizony a jóért meg kell küzdeni. Az igazságért, aminek a nyomán akarunk járni. Talán egy ilyen korszak küszöbén állunk, amikor egy nagy váltás történik. Eddig megszoktuk, hogy a tradícióban kényelmesen átadjuk a hitünket, látjuk, hogy ez mostanában töredékesen sikerül, és talán egy olyan időszak jön, amikor sokkal egyértelműbben, radikálisabban kell képviselnünk az életnek a törvényét.

Erősítsen bennünket Szent István királyunk példája, erősítsen Szent László király, akinek az ereklyét gazdasági helynök atya kezdeményezésére sikerült a mai napon itt elhelyezni, valamint majdani boldogunk, Bódi Mária Magdolna példája is. Ámen.